

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 483. Usque Ad Annum 561.

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117824

§. 55. Apologia pro Symmacho Papa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66066](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66066)

Sæculum VI. nunciavit, quod sequitur: *Non liceat*
 A.C. 502. *Papæ in perpetuum alienare quamcunque*
 p.1337.n.4. *Hæreditatem bonorum ruralium, aut in*
usumfructum dare, nisi Clericis, captivis,
aut peregrinis. Domus in Civitatibus
sitæ, quæ sine magnis sumptibus servari
non possunt, in annuos census locari pote-
runt. Presbyteri, quibus in Civitate Ro-
mana Titulus est, sub Depositionis pœna
eadem Lege tenebuntur. Qui rem aliena-
tam acceperit Anathemate ferietur, &
initus contractus erit nullus. Omnes
Clerici rem alienatam unacum fructibus
repetere poterunt. Hoc Decretum so-
lummodo sacram Sedem tangit, quilibet in
Provinciis Episcopus Ecclesiæ suæ usus
tenebit.

§. LV.

Apologia pro Symmacho Papa.

to.4. p.1364. Anno posteriore 503. post Consulatum
 Avieni actum est Romæ Concilium,
 quod sub Symmacho Papa quintum nu-
 meratur. Episcopis coram Confessione,
 id est, Reliquiis, S. Petri sedentibus dixit
 Papa: *Afferatur Scriptum ab Ennodio com-*
positum adversus illos, qui quartam no-
stram Synodum Romæ ad Palmaria cele-
bratam calumniari ausi sunt, & coram o-
mnibus legatur. Erat Ennodius Diaco-
nus Eloquentiæ laude celebris. Habe-
mus hunc Tractatum, ad Defensionem
 Sym-

Symmachi Papæ concinnatum, qui simul **Sæculum VI.**
 est Responsum ad Scriptum a Schisma- **A. C. 503.**
 ticus editum sub Titulo: *Contra Synodi* **Edit. Sirm.**
Illegitimam Absolutionem. Præcipuum **p. 317. to. 4.**
 quod objiciebant, illud erat; quod di- **Conc. p. 134.**
 centes Papam a nemine posse judicari,
 viderentur etiam affirmare, S. Petro, &
 Successoribus ejus unacum Prærogativa
 Sedis suæ Licentiam peccandi a Deo da-
 tam fuisse. Ennodius negat istud sequi, **ibid. p. 134.**
 & de S. Petro dicit: *Perpetuum Meri-*
torum Decus unacum Hæreditaria Inno-
centia ad Successores suos transmisit;
quod ipsi propter Actorum Gloriam con-
cessum, ad illos quoque extenditur, quo-
rum vita æqualibus factis () coruscat. Cui*
enim dubium esse possit, num ille Sanctus
sit, qui ad sumum Dignitatis apicem evehi-
tur? Si propria desint, Antecessoris ejus
Merita ipsi sufficiunt. JESUS Christus
vel Viros Illustres ad bujus Potentiæ fa-
stigium elevat, aut elevatos Illustres facit.
Ille, cui Ecclesia innititur, prævidet,
quodnam Fundamentum eidem maxime
idoneum futurum sit. Paucis, Ennodius
 vult dicere, sacram Sedem Pontifices, qui
 eam conscendunt, reddere impeccabiles;
 vel potius, Deum non permittere, ut alii
 assumantur, quam tales, quos ad Sancto-
 rum

(*) Protestans hic particulam negativam:
 non, inferuit.

Sæculum VI. rum Gloriam prædestinavit. Et profecto plerique Pontificum hæctenus ea vitæ Sanctitate effulserant, ut huic opinioni locus esse potuerit.

A. C. 503.

p. 1244.

Rursus Schismatici dicebant: *Si verum esset, Papam nunquam Inferiorum suorum iudicium subiisse, quare ergo Symmachus citatus fuit, & in iudicium ductus?*

p. 1346.

Schismatici
contra Symmachum.

Ad hoc Ennodius respondet; id Pontificem, non quod teneretur, sed Humilitatis causa sustinuisse, ipsorum vero violentia coactum fuisse, ut recederet. Contendebant etiam; Papam obligari, ut Episcopum Visitatorem admitteret, qualem ipse aliis Ecclesiis dabat. Ennodius negat, & addit: *DEus forte Hominum iudicio aliorum Hominum causas componi voluit, at hujus Sedis Episcopum suo reservavit iudicio. Si autem obijcitis, omnes Animas Dei iudicio subijci, respondendo; uni soli dictum: Tu es Petrus &c.*

Matth. 16.

p. 1364.

Ennodii Scriptum in Concilio Romano recitatum Episcopi uno ore approbaverunt, dixeruntque: *Hoc Scriptum ab omnibus Fidelibus recipiatur, & inter nostri Concilii Acta ad posteritatis memoriam transmittatur, tanquam Auctoritate publica compositum.* Papa iussit, ut numero Decretorum Apostolicorum infereretur. Postea Episcopi petierunt, ut illi, qui Papam accusaverant, & Concilium

cilium impugnaverant, damnarentur. Sed rogavit Papa, ut Persecutores ipsius mitius haberentur, & se quidem plene eis ignoscere edixit. Verumtamen, ut ejusmodi malis in futurum caveretur, petiit, ut observarentur antiqui Canones, secundum quos oves Pastorem suum non accusent, nisi contra Fidem erret, aut cuiquam privato damnum inferat. Prima exceptio, quam ponit Pontifex, notari meretur, quia Papa fatetur, quod omnis Episcopus, & ipse etiam, possit de errore contra Fidem accusari. (*) Adjungit, quod Episcopus Bonis suis spoliatus, aut Ecclesia sua pulsus, statim sit restituendus, & omnia in pristinum statum reducenda, priusquam in Judicium vocari possit. Concilium omnes hos Canones confirmavit, addita pœna, Clericos, si rei fuerint, esse deponendos, Monachos, & Laicos Communionem privandos, & nisi emendentur, Anathemate percutiendos. Hic dispicitur, Excommunicationem fuisse pœnam, Anathemate minorem.

Ex

(*) P. Balduinus ad hunc locum Fleurio vehementissime succenset, quod in Reflexione ista insinuet, S. Pontificem quoque in Fide errare posse; sed supervacue irascitur, nam passim Theologi docent, Papam, non docentem ex Cathedra, errare posse. Ergo iterum hic nulla mala fides!

Sæculum VI.

A. C. 503.

p. 1365.

p. 1366.

Sæculum VI. Ex quibusdam Apologiæ ab Enno-
A. C. 503. dio concinnatæ locis conjicere est, calu-
 mnam in Symmachum Papam confictam,
 adulterium fuisse, aut aliud crimen huic
 affine. Id ansam dedisse creditur con-
 dendo Decreto, quod a Papa illo tem-
 pore, sed incertum quo in Concilio, e-
 manavit, quo Episcopis, Presbyteris, &
 Diaconis præcipitur, ut nunquam non
 apud se habeant Contubernalem, virum
 exploratæ probitatis, actuum suorum te-
 stem. Illi autem, quibus facultates de-
 erant, quibus ejusmodi socium alerent,
 aliorum Contubernales esse jubebantur,
 ut vita Clericorum non a crimine modo,
 sed etiam a suspicione criminis esset li-
 bera. Habemus Mandatum nomine cu-
 jusdam Episcopi ab Ennodio conscri-
 ptum, in quo memoratus Canon obser-
 vari jubetur. Ceterum Contubernales
 isti inseparabiles Syncellani (*) voca-
 bantur.

T. 4. conc.
p. 1266.

p. 1297.

Symmachus Papa pro se ipso scripsit
 Apologiam, in qua respondet Libello,
 contra se ab Imperatore Anastasio edito.
 Eum Imperator accusabat, quod esset
 Manichæus. Id a se amolitur Papa, di-
 cens: *Num Eutybianus ego sum, vel*
Eutybianorum Defensor, quorum Hære-
sis Manichæorum impietati maxime fa-
vet?

(*) Cancellanei etiam, vel Cellulani.

vet? Roma mihi Testis est, & ejus Tabularia fidem faciunt, quod a Religione quam Gentilitatem relinquens a sancta Sede accepi, nec latum unguem discesserim. Ceterum Idem Papa, cum Romæ Manichæos deprehendisset, Libris eorum ante Basilicam Constantini concrematis, ipsos in Exilium ejecisse fertur. Apologiam prosequitur in hæc verba: *Dicis, me cum Senatu ad te excommunicandum conspirasse. Fateor; sed ita nihil aliud facio, quam quod Antecessores mei jure merito fecerunt. Dicis etiam: quid ad me, num peccaverit Acacius? ergo Acacium damna, ut sciamus, nihil ad te pertinere, quid peccaverit Acacius! nihil ultra petimus. Non te, Princeps! excommunicamus, sed Acacium. Ab Acacio separare, & simul ipsius Excommunicationem effugies; ni feceris, non nos te, sed tu te ipsum excommunicas.* Ex his verbis credere pronum est, Excommunicationem, de qua querebatur Imperator, non fuisse sententiam nominatim contra ipsum pronunciatam, sed secundum illius temporis usum Communionis cessationem. Et tamen memorat Papa, quod Imperatori scripsisset, etiamsi pro more nihil litterarum ab ipso post suam Ordinationem accepisset. Tum querelas movet, quod Imperator persequatur Catholicos, & illos solos Religionis suæ Sacris vacare prohibeat,

Sæculum VI. A. C. 503. hibeat, cum interim id omni Hæretico-
rum generi concedat. *Si Fides Catho-
lica error esset, inquit, illum sicut cæte-
ros omnes tolerare debuisses, aut si hunc
dissimulare nolis, omnes cæteri cum eo
tibi essent extirpandi.*

§. LVI.

Anastasius Catholicos persequitur.

*Act. 5. Leonc. Anastasius Imperator non erat simplici-
de Sect. to. 4. ter Eutyichianus, sed Sectator Ace-
Bibl. Pat. p. phalorum, qui etiam hæsitantes diceban-
97. Sup. tur, quia nullam sincere sequebantur
n. 21. Evagr. Sectam. Sub initium Regni sui, Pacis
III. c. 30. conservandæ specie, prohibuit, ne ulla
fieret innovatio; nempe volebat, ut sin-
gulæ Ecclesiæ, sicut erant, libertate re-
cipiendi, vel rejiciendi Concilium Cal-
cedonense fruerentur; Episcopos, qui
illud Concilium ex eo tempore recipie-
bant, vel rejiciebant, pellebat, volens, ut
omnes Zenonis Henoticum tanquam nor-
mam amplecterentur.*

*Lib. brev. Bellum, quod Anastasio ab Isauris, &
c. 18. Theod. aliis Barbaris, Persisque illatum propul-
Lect. 2. p. 561 sandum fuit, per aliquot annos Persecu-
Theoph. tionem in Catholicos distulit. At Bello
p. 128. confecto, anno Regni sui decimo sexto,
Jesu Christi 506. eosdem iterum vexare
cœpit, & cæteris ferocius Macedonium
Patriarcham Constantinopolitanum. E-
piscoporum aliqui, ut Imperatori assenta-
rentur,*